

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 74/06-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti JUDr. D. Ľ., bytom D., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., so sídlom K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 964/99 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. D. Ľ. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 964/99 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina p r i k a z u j e , aby vo veci sp. zn. 14 C 9469/99 konal bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. D. Ľ. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. JUDr. D. Ľ. priznáva úhradu trov konania 5 788 Sk (slovom päťtisícšesťstoosemdesiatosem slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. T. Š., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 74/06-7 z 29. marca 2006 prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť JUDr. D. Ľ., bytom D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., so sídlom K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 964/99.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 6. júla 1999 Okresnému súdu Levice žalobu proti Komore komerčných právnikov Slovenskej republiky, ktorú označený súd obratom postúpil miestne príslušnému okresnému súdu. Okresný súd 13. júla 1999 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ uhradil súdny poplatok 30. júla 1999.

Sťažovateľ podaním z 10. februára 2002 adresovaným predsedovi okresného súdu namietal nečinnosť okresného súdu v jeho veci. Predseda okresného súdu v odpovedi z 29. júla 2002 uznal dôvodnosť podanej sťažnosti a oznámil sťažovateľovi, že dôrazne upozornil sudkyňu, aby vec v primeranom čase prejedнала. Ďalší úkon v namietanom konaní urobil okresný súd 28. októbra 2005, keď vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na podanej žalobe vzhľadom na zlúčenie Komory komerčných právnikov Slovenskej republiky so Slovenskou advokátskou komorou. Sťažovateľ na výzvu odpovedal

6. novembra 2005. Dňa 12. januára 2006 uskutočnil okresný súd vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Tento úkon označil sťažovateľ ako posledný v postupe okresného súdu v jeho veci.

Obdobie od 30. júla 1999 do 28. októbra 2005 označil sťažovateľ ako jeden súvislý zbytočný priesťah zavinený výlučne postupom alebo skôr nečinnosťou okresného súdu. Poukazuje pritom na skutočnosť, že svojou povahou ide o pracovnoprávnú vec, ktorej významnosť si z jeho pohľadu vyžaduje tzv. osobitnú rýchlosť konania. Sťažovateľ v súvislosti s dĺžkou konania vedeného pred okresným súdom zdôrazňuje, že *„v prípade úspechu v spore mi súd relatívne dlhý čas bráni vykonávať povolanie, ktoré je mojím želaním nielen z hľadiska materiálnej, ale najmä spoločenskej prestíže“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1) Okresný súd Žilina porušil v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 964/99 základné právo sťažovateľa na prejednanie jeho veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48/2 Ústavy Slovenskej republiky.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu v Žiline, aby vo veci 14 C 964/99 konal bez zbytočných priesťahov.

3) Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi z titulu primeraného finančného zadosťučinenia sumu 100.000,- Sk, splatnú do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4) Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu v Žiline uhradiť sťažovateľovi úplné trovy právneho zastúpenia v rozsahu, ako budú určené pri skončení veci.“

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľa a aj okresný súd, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a zároveň okresný súd aj na vyjadrenie k sťažnosti a zaslanie súdneho spisu. Sťažovateľ ani okresný súd na ústnom pojednávaní netrvali, a preto ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania upustil.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 6. júna 2006 uviedol:

„Pokiaľ ide o vec samotnú, poukazujem na stanovisko sudcu, s ktorým sa stotožňujem. Ak sa sťažovateľ domáha, aby bol súd zaviazaný konať v čase, keď evidentne koná, tak nemôže byť v konaní úspešný. Ide o dosť obvyklý prípad, keď účastník buď v očakávaní alebo už v poznaní, že nie je a nebude úspešný, sa rozhodne si neúspech zhojiť aspoň finančne v inom konaní.

Je evidentné, že sa vo vzťahu k veci na súde udiali zásadné opatrenia od času, keď bola vec pridelená a keď sa vo veci nekonalo:

- Pôvodná sudkyňa odišla do dôchodku, aj pod tlakom množiacich sa disciplinárnych konaní. Veci boli pridelené novému sudcovi, ktorý evidentne vo veciach začal efektívne a kvalitne konať.

- Na súd boli prijatí vyšší súdni úradníci, ktorí efektívne sudcom pomáhajú.

- Zlepšilo sa materiálne, technické, personálne a informačné zabezpečenie súdu.

Štát a súd teda prijali efektívne kroky k tomu, aby sa vybavovanie všetkých vecí, ale aj spornej, zlepšilo. A tak sa aj stalo, súd vec prejednal a rozhodol aj na základe týchto opatrení.

Splnilo sa preto to, čo sa po rozhodnutí Ústavného, či Štrasburského súdu očakáva. A vtedy a práve vtedy, podá sťažovateľ sťažnosť, v ktorej sa domáha, aby súd konal.

Nemôže byť úspešný, lebo rozhodnutie bude nevykonateľné, keďže súd koná a je evidentné, dokedy nekonal a prečo a odkedy koná a prečo. Nemôžu mu byť ani priznané trovy konania.

Ak Ústavný súd v plnom rozsahu nebude akceptovať stanovisko súdu, žiadame aspoň čiastočne akceptovať stanovisko pri finančnej náhrade a trovách konania.

Zákonný sudca vo vyjadrení z 27. apríla 2006 doručenom ústavnému súdu 6. júna 2006 uviedol:

«V senáte 14C Okresného súdu v Žiline došlo k zmene zákonného sudcu z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne JUDr. Z. H. do dôchodku. Všetky veci v senáte 14 C základe Opatrenia č. 4 zo dňa 01. 10. 2004 k Rozvrhu práce Okresného súdu Žilina na rok 2004 boli pridelené sudcovi Okresného súdu v Žiline JUDr. V. K..

Vzhľadom na značné množstvo pridelených vecí s prihliadnutím na ich naliehavosť a postupnosť nápadu boli postupne vytyčované termíny pojednávania vo veci samej.

V konaní pred Okresným súdom po pridelení veci novému sudcovi bol vytyčený termín pojednávania na deň 12. 01. 2006. Vytýčeniu termínu pojednávania predchádzala výzva súdu adresovaná navrhovateľovi v súvislosti so zrušením zákona o komerčných právnikoch a zlúčeniu Komory komerčných právnikov SR so Slovenskou advokátskou komorou a z toho vyplývajúcej zmeny možnosti zápisu do zoznamu advokátov. Výzva bola doručená navrhovateľovi dňa 28. 10. 2005. Napriek oznámeniu navrhovateľa, že trvá na návrhu, tesne pred pojednávaním doručil súdu podanie označené ako „upresnenie žalobného petitu“, na základe ktorého však navrhovateľ žiadal žalobu rozšíriť, teda uvedené podanie si vynútilo procesné rozhodnutie súdu o pripustení zmeny návrhu, ktoré muselo byť doručené aj odporcovi (nakoľko sa jedná o zmenený návrh a je voči nemu prípustné odvolanie). Teda odročenie pojednávania zaviniť odporca. Ďalšie pojednávanie je vytyčené na deň 02. 05. 2006 a pokiaľ nebudú zo strany navrhovateľa opätovne vznesené procesné návrhy o ktorých musí byť rozhodnuté v písomnej forme a týmto následkom bude znemožnené rozhodnutie, je veľký predpoklad, že súd vo veci rozhodne.

Súd si takisto dovoľuje poukázať na skutočnosť, že odporca podal sťažnosť až po pojednávaní vo veci samej v čase, keď súd už konal tak, že nevznikali ďalšie prieťahy. Sám sťažovateľ zavádza ústavný súd tvrdeniami, že pojednávanie bolo odročené na neurčito a nie je vytyčený termín pojednávania. Odročenie pojednávania na neurčito si vyžiadala skutočnosť, že proti rozhodnutiu o pripustení zmeny návrhu je prípustné odvolanie a nebolo možné predvídať ďalší procesný postup. Sťažovateľ pritom výslovne namieta spôsobenie prieťahov v konaní a žiada uložiť povinnosť súdu konať bez prieťahov, keď v poslednej dobe ich spôsobuje sám. Súd dáva do pozornosti skutočnosť, že sťažovateľ nenamieta porušenie ústavného práva rozhodnúť v primeranej dobe a teda neprimeranosť dĺžky konania.

Súd v súčasnej dobe vo veci koná tak, že nespôsobuje ďalšie prieťahy v konaní, rešpektujúc ústavné práva účastníkov. Jeho snaha je zameraná na čo možno najrýchlejšie rozhodnutie veci. Súd považuje sťažnosť sťažovateľa za formálnu, vedenú výhradne snahou o priznanie materiálneho zadosťučinenia, teda finančnej náhrady. Ústavná sťažnosť, ako inštitút ochrany ústavných práv, by mala riešiť porušovanie ústavných práv účastníkov konania v čase rozhodovania ústavného súdu, alebo v bezprostredne predchádzajúcej dobe,

kedy súd začal konať len z dôvodu podanej sťažnosti a nie zameriavať sa na konštatovanie porušovaní práv v predchádzajúcich obdobiach, keď došlo k náprave a bez ďalšieho nedochádza k porušovaniu povinností zo strany súdnej moci. Takýto postup by formalizoval konanie o ústavných sťažnostiach na výpočet náhrady za nezákonný alebo nesprávny postup orgánov štátu.»

Súčasťou vyjadrenia predsedu okresného súdu a zákonného sudcu zaslaného ústavnému súdu je aj prehľad úkonov vo veci sp. zn. 14 C 964/99:

*„6. 7. 1999 vec napadla na súd
16. 7. 1999 výzva na navrhovateľa – zaplatenie sup. z návrhu
6. 8. 1999 návrh zaslaný na vyjadrenie odporcovi
24. 10. 2005 výzva či trvá na podanom návrhu navrhovateľ
15. 11. 2005 vytýčený termín pojednávania na deň 12. 1. 2006
12. 1. 2006 pojednávanie vo veci – odročené na neurčito
9. 2. 2006 pripustenie zmeny návrhu
22. 3. 2006 vytýčené pojednávanie na deň 2. 5. 2006
2. 5. 2006 rozhodnuté rozsudkom
9. 5. 2006 doručovaný účastníkom konania“*

Z predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 964/99 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti k priebehu konania, ako uviedol okresný súd v uvedenom prehľade úkonov s tým, že okresnému súdu bol návrh na začatie konania doručený z Okresného súdu Levice 15. júla 1999.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 219/04, IV. ÚS 221/04), v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Posúdením veci podľa prvého kritéria ústavný súd vychádzajúc z obsahu žaloby a znenia pôvodného ako aj rozšíreného petitu nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala zložitosť preskúmaného konania. Predmetom konania je uloženie povinnosti žalovanej (v čase začatia konania Komore komerčných právnikov) zapísať sťažovateľa do zoznamu komerčných právnikov Slovenskej republiky. Podstatou podanej žaloby bola rozdielna interpretácia právnej normy, v ktorej boli ustanovené podmienky

zápisu do zoznamu komerčných právnikov, resp. po zrušení zákona Slovenskej národnej rady č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch podmienky zápisu do zoznamu advokátov podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Skutkovú a právnu jednoduchosť tejto veci potvrdzuje aj samotný priebeh konania, keď okresný súd po rozhodnutí o pripustení zmeny návrhu vec meritórne prejednal a rozhodol na jedinom pojednávaní.

2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd zistil, že sťažovateľ reagoval včas na výzvu súdu na zaplatenie súdneho poplatku aj na výzvu, aby oznámil, či trvá na podanom návrhu. Podaním doručeným okresnému súdu 12. januára 2006 sťažovateľ žiadal o rozšírenie návrhu, čo si vyžiadalo procesné rozhodnutie okresného súdu. Berúc do úvahy celkovú dĺžku konania, nemala zmena petitu a s tým spojené rozhodnutie o nej podstatný vplyv na dĺžku konania.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu. Z prehľadu úkonov ústavný súd zistil, že od 6. augusta 1999, keď okresný súd zaslal žalobu na vyjadrenie odporcovi (resp. od doručenia vyjadrenia odporcu 30. augusta 1999) do 24. októbra 2005, teda po dobu viac ako šesť rokov, sa okresný súd vecou sťažovateľa vôbec nezaoberal, pričom v tomto období mu v postupe nebránila žiadna zákonná prekážka.

Ústavný súd súhlasí s tvrdením predsedu okresného súdu ako aj zákonného sudcu, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu v čase, keď súd už v jeho veci konal. V súlade so svojou judikatúrou však ústavný súd pripomína, že až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03).

Ústavný súd posudzuje namietané konanie z hľadiska porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vo vzťahu k označenému porušovateľovi ako celok, nie len niektoré štádiá, resp. úseky konania. Preto sa nemôže stotožniť s názorom zákonného sudcu, že *„Ústavná sťažnosť, ako inštitút ochrany ústavných práv, by mala riešiť porušovanie ústavných práv účastníkov konania v čase rozhodovania ústavného súdu, alebo v bezprostredne predchádzajúcej dobe, kedy súd začal konať len z dôvodu podanej sťažnosti a nie zameriavať sa na konštatovanie porušovaní práv v predchádzajúcich obdobiach, keď došlo k náprave a bez ďalšieho nedochádza k porušovaniu povinností zo strany súdnej moci“*.

Hoci ústavný súd nezistil zbytočné prieťahy v konaní okresného súdu v období po 24. októbri 2005, považuje za potrebné poukázať na argument zákonného sudcu k dôvodom predĺženia konania, že *„Odročenie pojednávania na neurčito si vyžiadala skutočnosť, že proti rozhodnutiu o pripustení zmeny návrhu je prípustné odvolanie a nebolo možné predvídať ďalší procesný postup“*, pretože toto tvrdenie je evidentne v rozpore so znením ustanovenia § 202 ods. 3 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

K námietke zákonného sudcu, že *„sťažovateľ nenamieta porušenie ústavného práva rozhodnúť v primeranej dobe a teda neprimeranosť dĺžky konania“* ústavný súd uvádza, že následkom porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a teda zbytočných prieťahov v konaní je neprimeraná dĺžka konania, v ktorom sa rozhoduje o veci sťažovateľa. Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 52/99 k obsahu základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy uviedol, že *„Ústava SR dáva prostredníctvom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osobe prísľub, že jej právna neistota sa odstráni rozhodnutím príslušného štátneho orgánu v primeranom čase (...)“*. Výslovne je *„právo na prejednanie veci v primeranej lehote“* upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pri výklade *„práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“* garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pokiaľ ide o *„právo na prejednanie veci v primeranej lehote“*, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98).

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil (II. ÚS 177/03), že aplikácia týchto princípov je oveľa jednoduchšia v prípadoch, v ktorých zistil, že súd bol celkovo nečinný a od podania žalobného návrhu neuskutočnil vo veci žiadne úkony.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu, ktorá je poznačená obdobím viac ako šesťročnej súvislej nečinnosti, posúdil ústavný súd konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 14 C 964/99 ako postup, ktorým bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Okresný súd vo veci síce rozhodol rozsudkom z 2. mája 2006, ale tento rozsudok ešte nenadobudol právoplatnosť, preto ústavný súd rozhodol podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov v súlade s návrhom sťažovateľa.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie 100 000 Sk s odôvodnením, že v jeho prípade nejde iba o rozsah obdobia právnej neistoty, v ktorej sa nachádza, ale „*V prípade úspechu v súdnom spore mi súd relatívne dlhý čas bráni vykonávať povolanie, ktoré je mojím želaním nielen z hľadiska materiálnej, ale najmä spoločenskej prestíže*“.

Vzhľadom na okolnosti prípadu, dĺžku konania, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu už okresný súd o veci rozhodol, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade suma 40 000 Sk zodpovedá primeranému finančnému zadosťučeniu s'ťažovateľa za ujmu, ktorú utrpel.

Pri určení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Ústavný súd rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. T. Š. v konaní pred ústavným súdom, podľa predloženého vyčíslenia v sume 5 788 Sk (slovom päťtisícšesťstoosemdesiatosem slovenských korún) spolu za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanou zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2005, ktorá bola 16 381 Sk, t. j. 2-krát 2 730 Sk a 2-krát 164 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, pretože išlo o úkony urobené v roku 2006).

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2006